

Opfattelse, at Reglerne for Forhandlinger om Personalets Rettigheder i et koncessioneret Selskab som det københavnske Selskab — det er altsaa det, vi her taler om: Reglerne om Forhandlinger mellem Selskabet og dets Personale — i saa Henseende bør staa saa nær som muligt i Overensstemmelse med de for Statens Tjenestemænd gældende Forhandlingsregler. Paa de væsentligste Punkter er der endogsaa benyttet den samme Ordlyd, der gælder for de Etatsorganisationer for Statens Tjenestemænd, som har Forhandlingsret. I Kommissionen havde det ærede Medlem fra Frederikshavn (Thomas Larsen) og det ærede Medlem fra Gentofte (Abrahamsen) taget en Reservation med Hensyn til, hvorledes eventuelle Tvistigheder skulde afsluttes, de ønskede, at der i Post 11 skulde staa Regler om tvungen Voldgift. Det havde Flertallet i Kommissionen ikke kunnet indgaa paa. I Udvalget har vi saa drøftet det og er kommet til en Indstilling, som alle er enedes om, nemlig at der i Forhandlingsreglerne skal aabnes Adgang til tvungen Mægling og frivillig Voldgift, men at Endemaalet, saaledes som det stod i den oprindelige Post 11, skulde være at faa en endelig Afgørelse af Tvistighederne. Efter at Udvalget i og for sig var enedes om Post 11, opstod der en ny Vanskelighed, idet Personalet ængstede sig for, at de Regler, der var foreslaaede, skulde stille dem svagere i Forhandlinger med Selskabets Ledelse, end de hidtil havde staaet. Jeg tør nu sige, at det beroede i sit Udgangspunkt paa en Misforstaaelse. Formaålet med Post 11 var jo at fæstne som en Ret det, som hidtil kun havde været en Sædvane; men Personalets Henvendelse, der blev det københavnske Selskab bekendt, gav saa Anledning til, at Selskabet, der i det hele taget saa med nogen Bekymring paa den Uro, der sagdes at herske indenfor Telefonstanden, tog hele Spørgsmaalet op igen og endogsaa var tilbøjelig til at ønske, at de almindelige paa det frie Arbejdsmarked gældende Regler for Forhandling mellem Arbejdsgiver og Arbejder skulde gøres gældende ogsaa for Telefonselskabet. Det kunde hverken Kommissionen eller Udvalget gaa ind paa; efter hvad jeg før sagde, var det vor Mening og er vedblivende vor Mening, at Forhandlingsreglerne skulde staa saa nær som muligt op imod de for Statens Tjenestemænd gældende Forhandlingsregler. Men ogsaa paa dette Punkt enedes man dels om, at en enkelt Sætning i Post 11, der syntes at give Ministeren et større

Indseende med hele dette Forhold, end Personalet ønskede, kom til at gaa ud, og dels blev Ordet „Personalet“ ændret, saaledes at der i Stedet for kom til at staa Ordet „Organisationerne“ som dem, der er Bærere af Forhandlingsretten. Derom enedes man. Ogsaa denne Vanskelighed er for saa vidt bortfaldet. Nu maa man altsaa haabe, at Telefonfunktionærstanden maa falde til Ro overfor Post 11, som er bestemt til deres Beskyttelse, og som intet Øjeblik har været tænkt som indførende en Føringelse af deres nuværende Stilling.

Da jeg nu, saa vidt jeg tror og ved, har gennemgaaet, hvad der er at bemærke angaaende Udvalgsbehandlingen, skal jeg paa Udvalgets Vegne enstemmigt indstille Forslaget til Vedtagelse med den enkelte Ændring, der er foreslaaet.

Ministeren for offentlige Arbejder (Hassing Jørgensen): Jeg kunde ved dette Lovforslags Fremsettelse ikke undlade at fremhæve Lødigheden af det Arbejde, som Telefonkommissionen efter min Mening har nedlagt i denne Sag, og jeg glæder mig over i den Betænkning, som her foreligger, og i den ærede Ordførers Tale at se Bekræftelse af denne min Opfattelse af Kommissionens Arbejde. Det, som karakteriserer den Tilstand, som Telefonkommissionens Forslag skulde indføre, er, som det ogsaa blev fremhævet af den ærede Ordfører, det indgaaende Tilsyn, som skal finde Sted fra Statens Side med Telefondriften, og dernæst dette, at Statens Overtagelse af Telefonerne sættes som det Maal, mod hvilket der stræbes, og et Maal, som man vinder ind paa, efterhaanden som Staten benytter sig af den Ret, som er sikret den til at overtage Dele af Selskabernes Kapital. Lige overfor netop denne Bestemmelse, at Staten saaledes selv efterhaanden bliver Medejers af Selskabet, har jeg for mit Vedkommende hele Tiden fundet, at det var af meget ringe Betydning, hvor kort eller længe Koncessionen skulde vare, og jeg tror ikke, at der kan være nogen Betænkelighed ved at give Koncessionen en Varighed af 20 Aar.

Der er til Lovforslaget kun stillet et enkelt Ændringsforslag, som gaar ud paa at unddrage det jyske Telefonraade fra Lovens Virkninger. Den eneste Betænkelighed, jeg kunde have ved denne Ændring, skulde være den, at det kunde friste dem, med hvem Telefonkommissionen i Fremtiden skal forhandle, til at mene, at man kunde vente Lovgivningsmagtens Medvirkning til Opnaaelse af gunstigere Vilkaar